



masarykova veřejná knihovna
vsetín

Talent ze šuplíku

Almanach prací literární soutěže
v poezii a próze

Vítězové 5. ročníku literární soutěže v poezii a próze Talent ze šuplíku

Poezie

1. Andreas Patenidis, Praha
2. Kristýna Montagová, Opava
3. Tomáš Orság, Nový Hrozenkov

Próza

1. Ondřej Pinta, Turnov
2. Lena Slípková, Ostrava
3. Tomáš Vaněk, Praha

Zvláštní ocenění za originální pojetí

Karolína Smolková, Vizovice

.....

Máme radost. Po několika letech existence soutěž překročila regionální charakter a stala se soutěží celostátní. Přihlásili se autoři z celé republiky, a to v poměrně širokém věkovém spektru. Dalším letošním překvapením je množství přihlášených prací. Nakonec bylo v obou kategoriích hodnoceno šedesát prací. Bylo tedy co číst a k hodnocení jsme přistoupili opravdu zodpovědně. A přestože výsledný výběr vítězných příspěvků je vždy kompromisem individuálních názorů jednotlivých porotců, ve většině případů se porota shodla.

Poněkud nás však zarazila vzájemná nerovnováha příspěvků v jednotlivých kategoriích. V próze bylo opravdu z čeho vybírat, v poezii jsme dlouho hledali. Bohužel ne vždy kráčí ruku v ruce kvantita s kvalitou a výběr byl složitý.

Sborník představuje nejlepší práce zaslané do soutěže a budiž povzbuzením k tomu, abychom se s jmény jejich autorů potkávali nadále. Oceněným autorům přejeme, aby se tento almanach stal vstupní branou na jejich další literární cestě. Snad se nám v duchu soutěže na nějaký talent podaří upozornit.

Dobrou cestu přejeme!

Pavel Kotrla, předseda poroty

· · · · ·
HESLO: ELENDIL

1.

Svůj dům jsem postavil z horkých grafémů
Lustry jsem zavěsil na skoby od slibů
Okna jsem vylil z kůže a betonů

Svůj dům jsem postavil ze snědých dotyků
Stěny jsem nahodil z krajky a papíru
Matrace umístil na city na míru

Svůj dům jsem postavil na jihu ve stínu
Schody jsem navedl do složených papírů
Obrazy pověsil do tmy a do prázdna

Svůj dům jsem postavil z řádek bez rýmu
Podlahy natřel jsem suchými dlaněmi
Trubky jsem potají natáhl tkáněmi

Svůj dům jsem postavil na vlhkých základech

2.

Alespoň pár slov
pro tebe
co žiješ a proto nepíšeš
pro mě co píšu
protože nežiju nebo žít neumím
pro ty
co se na večer opijou
pasterizovanými slovy do němoty
jen na druhý den ráno
jeden z nich nevystřízliví
pro ty
alespoň pár slov

5.

Některý lidi maj v sobě
namotaný celý dálnice
co vedou k večeru
ke šrafovaným krajnicím
barevným neonům
instantním kávám a
bagetám co připravila
petra 7823
některý lidi maj v sobě
namotaný celý dálnice
co vedou k večeru k
sádkartonovým stropům
a kilometrovníkům
s přesností 0,5

7.

Vychýlit dva baráky co stojí naproti sobě přes silnici
Zamotat je do sebe okapy tak aby se už nepustily
Namotat úseky silnice na stromy rovnoměrně na
Louce pod nimi jen tak si uplést věnec ze žlutých
Pampelišek a železničních kolejí pak sbírat ostružiny
Ze šlahounů elektrického vedení a zamotat stožáry
Lamp, tak aby se dalo ležet trochu víc ve stínu
přitáhnout mraky o trochu blíže a napustit je olovem
přes kopec přetáhnout dálnici do patníků nalít vodu
natrhat květiny.

Vystoupit ze stínu

Kolem mě je černo. Není to normální tma, protože vím, že na dosah není vůbec nic. Nevidím svoje končetiny a vlastně je ani necítím. Nemohu s nimi pohybovat. Jsem jen vědomím uprostřed nicoty.

Kde to jsem...?

Nikdo mi neodpoví a moje otázka vyzní do prázdna. Na mysl mi ale hned přijde další, ještě lepší.

Kdo jsem?

Nemohu si vzpomenout. Jako by někdo ostrou žiletkou odkrojil mou minulost. Nezbylo nic. Z temnoty kolem mě se pomalu začínají vynořovat slova. Nemůžu uchopit jejich význam, a když na ně zaostřím, rozmazávají se. Chtějí uniknout mé pozornosti.

Co se to děje?!

Vlastní myšlenky mě ohlušují, ale zároveň jsou naprosto tiché. Tento prostor je plný paradoxů. Za slovy se začíná formovat světlo. Nejdříve jako tenký paprsek a postupně mě obklopí.

Pomalou jsem otevřel oči. Bílé světlo dráždilo unavené zornice. Pokusil jsem se zakrýt si obličej rukou, ale nemohl jsem ji zvednout.

„Probudil se. Pane doktore, Vojtěch...“ Neznámý hlas byl přerušen podivným šumem, který mi zalehl uši. Snažil jsem se zachytit, co hlas říká, ale zvuk podobný rozladěnému rádiu mi v tom bránil. Mé oči si stále nezvykly, a tak jsem jen zmateně pomrkal do oslepující záře.

Já jsem spal? Takže to předtím musel být jen sen. Ted' bych se měl začít rozpomínat!

Zdálo se mi, jako by mě někdo plácal přes uši mokrým hadrem, ale stejně tak dobře to mohly být jen něčí kroky. Pleskání sílilo, až se zastavilo u mé postele.

Proč mě takhle mučí a kde jsou mé vzpomínky?!

„Opravdu. Slyšíte mě, Vojtěchu?“

Pokusil jsem se promluvit, ale přes rty mi prošlo jen stěží slyšitelné „Ano.“

„Sestro, kontaktujte rodinu.“

Temný stín překryl světlo a mé oči přestaly slzet. Ucítil jsem štípnutí na předloktí, snad komáří. Každou chvíli mě něco zatahalo nebo na mě poklepalo. Pomalu jsem to přestával vnímat. Opět mě pozvolna obklopila temnota. Tentokrát ale v ní tu a tam probleskávalo bodavé světlo.

~~~

„Vojto!“ vykřikl dívčí hlas a probudil mě, „ty jsi vzhůru!“

Nevím jak, ale už mě objímala. Objala mě útlýma rukama kolem ramen a tiše se rozplakala.

*Co se to děje? KDO to je? Proč brečí?*

Hlavou mi proběhl nespočet myšlenek. Nemohl jsem si je utřídit – rozsypaly se jako čaj.

„Čekala jsem na tebe, víš?“ řekla téměř omluvně, „čekala jsem celou tu dobu, cos byl v bezvědomí. Já věděla, že se vrátíš.“

Chtěl jsem něco říct, ale rty a hrdlo jsem měl neuvěřitelně suché. Naprázdno jsem polknul.

*Já jsem byl v bezvědomí? Jak dlouho? Proč na mě čekala?*

Moje otázky jen opět vyvolávaly další.

Zvedla ke mně oči, ty dva modré flíčky trochu rozpité slzami, které se měkce leskly. Naklonila se a políbila mě na rty. Otřela se vlhkou tváří o mojí a zanechala tam trochu slané vody. Cítil jsem, jak se ve mně něco mění, ale nedokázal jsem to pojmenovat.

„A-ale...“ začal jsem, ale nenechali mě dokončit. Za ní stály dvě postavy. Muž s širokými rameny a dlouhým černým kabátem. Na hlavě měl plstěný klobouk a tvářil se, jako by z něj někdo sejmul těžké břemeno. O něj se opírala žena ve středních letech. Světlé vlasy měla stažené do drdolu a upravené. Byla oblečená elegantně, ale jednotlivé kusy k sobě příliš neseseděly. Vypadalo to, jako by se oblékala ve spěchu.

„Vojto, zlatíčko, konečně ses probudil! Tolik...“ Hlas jí trochu přeskočil, ale po chvílce pokračovala, „...tolik jsme se o tebe báli. Je to už tak dávno, co jsi byl naposledy vzhůru. P-přijde mi to jako zázrak,“ řekla potichu a přerývaně žena, které se také do očí draly slzy.

*Co to je za lidi? Jen tak někdo z ulice snad nemůže přijít a rušit pacienty. Vždyť je vůbec neznám, tak proč se ke mně takhle chovají? Nebo... Je-je možné, že by... že by to byli moji rodiče? Ano, musí to být oni a snad moje přítelkyně. Ale... já si je nepamatuju! Jejich obličeje mi nic neříkají. Vlastně v paměti nemám vůbec žádné tváře...*

Už jsem se je nepokoušel přerušit. Pochopil jsem, co mi chtějí říct. Zároveň jsem ale z nějakého důvodu cítil, že teď je nemůžu zklamat. Zničilo by je to. A ti lidé byli moje rodina, očividně.

„Tolik se nám ulevilo, když nám řekli, že ses probral!“ pokračoval otec, „ta hrozná nehoda...“

Náhle, jako když se sfoukne plamínek sirky, jsem ztratil vědomí. Volným pádem se dostávám skrz bílé prostěradlo a matraci postele do jiného světa. Poznávám ho – je to stejné místo jako předtím. Dříve bylo černé. I když to vlastně není správná definice; bylo prostě prázdné. Naprosto bez života a jakýchkoliv motivů. Teď se něco změnilo.

Celý prostor ozařuje tlumené světlo, ale jediný viditelný prvek představuji stejně já. Konečně se na sebe můžu podívat. Napřáhnu ruce a natáhnu prsty. Jsou podivně bledé a po okrajích rozmazané. Jako by se na ně díval někdo, kdo se právě probouzí z mráкот.

„Haló?“ zavolám a tentokrát se můj hlas roznese prostorem. Bez ozvěny se vytratí do prázdna.

„Je tu někdo?“ pokouším se nalézt další osobu ve svých představách.

„Ale samozřejmě,“ promluví za mnou známý hluboký hlas, „pojď ke mně synu, ať tě můžu obejmout.“

Bojím se otočit se. Tón jeho hlasu mi přijde něčím zlověstný. Lehké mrazení mi projede páteří, až se usídí v hlavě a odmítá ji opustit. Strach se do mě zaryl svými drápy. Cítím neviditelné úponky otcovi pozornosti, jak mě obmotávají, svazují.

„Nech mě!“ vykřiknu a otřesu se, „Nevidíš, že mě dusíš? Neznám tě, tak jak po mně můžeš tolik chtít? Počkej. N-nemůžu dýchat.“

Chytím se za krk. Najednou mi došel vzduch. Naprázdno otevírám a zavírám pusku jako ryba. Cítím se, jako by mi někdo přetáhl přes hlavu igelitový sáček a utáhl.

„Pust' mě ven,“ šeptnu nezřetelně. Hlava mi spadne bezvládně na rameno. Svět kolem mě začíná černat. V zmenšujícím se výseku ještě zahlédnu dívčí ruku. Položí mi dlaň na tvář a od ní se začne rozlévat teplo. Teplé vlahé temno mě uklidňuje a uspává. Pak se mnou začne někdo hrubě třást.

„Vojto! Vojto, jsi v pořádku?“ volali na mě.

Zamrkal jsem. Opět nemocniční pokoj, opět ti lidé.

„Jo, jasně,“ odpověděl jsem strojeně. *Jo, jasně*, dodal jsem pro sebe sarkasticky. *Jak mi asi může být?*

Víc jsem ale neřekl a oni proto začali vyprávět o lidech a místech, která jsem neznal, o událostech, které jsem nechápal, a o pocitech, které jsem teprve musel poznat. Když jsem měl před sebou ustarané tváře rodičů, necítil jsem to, co by syn nejspíš cítit měl.

Jinak tomu ale bylo, když jsem se podíval na Jitku, dívku, se kterou jsem kdysi, jak mi bylo vysvětleno, chodil. Cítil jsem příslovečné třepotání motýlků. Chtěl jsem držet její tenké prsty, hladit ji po kudrnatých zrzavých vlasech a líbat na vlahé rty.

*Když začínám od nuly, tak to musí být můj vlastní pocit, ne? Přece jen mě před chvílí vlastně zachránila. Nebo se mi ještě plete realita se snem?*

Nechtěl jsem jim říkat, že si nic nepamatuju. Co kdyby mě pak odvrhli? Nemohl jsem takhle riskovat, ale něco jsem jim povědět musel.

„Mami, tati, Jitko,“ začal jsem tím, co jsem už věděl, „asi mám něco s pamětí. Nemůžu si vzpomenout téměř na nic z doby před tou nehodou.“

Přestali mluvit, jako když utne, a ticho pomalu naplnilo místnost. „Až na vás, samozřejmě,“ dodal jsem rychle, „ale i tak je to všechno v mlze.“

~~~

Sedím na lavičce v parku, lámu chleba, dělám z něj kuličky a ty házím holubům. Mraky skrývají temnou oblohu a světlo vychází pouze z několika skomírajících lamp stojících podél šterkové cestičky. Nemám co na práci, a tak jen pozoruji šedá těla ptáků, jak hopkají za kuličkami chleba.

Najednou kolem mě projde postava. Neslyšel jsem její kroky a ani ji neviděl se blížit. Ještě před chvílí to byl jen stín mezi stíny. Teď se ale zvětšil, nabral objem a vyrazil temným parkem pryč. Vydám se za ním. Moje nohy skřípou po kamíncích. Stín v dálce co chvíli splyne s pozadím. Zrychluje a i já se dávám do běhu. Kličkuje lesem a já jdu v jeho stopách. Následuji jeho cestu a snažím se pochopit jeho systém.

Když už jsem téměř za ním, opět přidá. Pomalu mě vysiluje, až nakonec padnu. Nemůžu dál. Ležím bez hnutí a očima sleduji stín. Zastaví se. Cítí, že mě zlomil. Pomalu se vrací. Vstoupí do světla lampy a uvidím jeho obličej. Jsem to já sám.

Celý zpocený jsem se probudil. Už zase ta noční můra. Nemohl jsem ji vyhnat z hlavy. Pronásledovala mě vždy a všude od té doby, co jsem se pokusil zaujmout místo v botách svého předchozího já. Cítil jsem, že něco není správně.

To místo v mých snech, které bylo nejprve prázdné, se začalo zaplňovat. Nejprve pár věcí z běžného života, pak ale přišel *on*. Porušil rovnováhu mého soukromého světa.

Nemůže mě nechat na pokoji? Proč mi musí pořád připomínat, že tu byl první? Já jsem se o to přeci neprosil a nemůžu za to, že žiju život znovu od začátku! Nemůžu přece zaujmout místo někoho jiného. Chci si najít vlastní cestu...

Otočil jsem se na druhý bok. Jitka ležela vedle mě. Krásná a dokonalá jako vždy. Její hrud' stoupala a klesala spolu s dechem a její malá, ale pevná prsa se chvěla jako dva pahorky uprostřed zemětřesení. Políbil jsem ji na čelo. To, co jsem k ní cítil, nemohla být *jeho* láska. Pohladil jsem ji po zrzavých vlasech.

Probudila se a ještě rozespalá se zeptala: „Prosím tě, proč jsi vzhůru? Dřív ses uprostřed noci nikdy nebudil.“

To už mi nedalo. Od návratu z nemocnice to bylo pořád *on* tohle a *on* tamto. Nemohl jsem to už vystát.

„Jsem tu teď já, nebo ne? Mám dojem, jako bys chodila s někým jiným!“ rozkřiknul jsem se v zápalu vzteku.

„O čem to mluvíš, Vojto? Jak s někým jiným? Vždyť jsem jen s tebou. Celou tu dobu jsem byla jen s tebou,“ nechápala Jitka.

„O čem mluvím?“ opakoval jsem po ní potichu. Samozřejmě, že neví o čem. Přešla to, že jsem spoustu věcí zapomněl, ale nemůže vědět, že se vytratilo vše. Myslí, že jsem to pořád já. Stále intenzivněji ale cítím opak. *On a já – každý jiný a přitom podobní. Pronásleduje mě v mém těle.*

Oba jsme mlčeli a já se pozvolna vrátil do stínu neklidných snů.

~~~

Seděli jsme u jídelního stolu a nikdo nemluvil. Milan s Jarmilou (Už jsem zjistil jejich pravá jména. Sice jsem jim říkal otče a matko, ale v hlavě jsem si to tak jednoduše srovnat nemohl.) se na mě koukali a čekali, co řeknu. Já zatím mechanicky přežvykoval vepřový řízek.

Jednou, dvakrát, třikrát,...

*Počítám pohyby čelisti, abych se nemusel soustředit na dusivé ticho v místnosti. Pořád ještě nepochopili, že si naprosto nic nepamatuju, že moje paměť je jako pláň, kterou se přehnala ničivá bouře. Nezbyly ani houževnaté keře. Jen prach, kam oko dohlédne.*

... čtyřikrát, pětkrát, šestkrát,...

*Už mě unavuje snažit se vzpomenout si, už ani nechci. Stačí mi, kým jsem. Nepotřebuju jeho, abych se řídil nějakým vzorem. Umím se o sebe postarat sám.*

... sedmkrát, osmkrát,...

Konečně přerušil ticho Milan.

„Co jsi dneska dělal, Vojto?“ zeptal se.

„Nic moc,“ odpověděl jsem já a opět se rozhostilo ticho.

... devětkrát, desetkrát, jedenáctkrát,...

*To by už stačilo. Zůstáváme v mrtvém bodě a jediné, co se hýbe, jsou ručičky hodin. Musím s tím něco provést.*

Zvedl jsem se od stolu a vykročil do pokoje. Chtěl jsem začít něco dělat. Číst, poslouchat hudbu, sledovat filmy – prostě něco, abych naplnil prázdno ve své paměti. Pokud jsem měl přežít v tomhle světě, musel jsem si do hlavy nasoukat znalosti.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ houkl na mě Milan.

„Do pokoje, tati,“ odpověděl jsem. *Kam myslíš, že bych šel?*

„Hlavně nezapomeň, že večer máme návštěvu.“

*Samozřejmě, návštěva, jak bych mohl zapomenout? Dnes již tradiční ubíjející rodinné sešlosti. Musím se jich účastnit, abych měl „šanci“ promluvit si nejprve s příbuzenstvem z jedné strany, z druhé, pak s babičkami, dědečky, bratrancei,... Postupně se ve službách střídají a mám dojem, že tenhle pekelný koloběh nikdy neskončí.*

„Jasně,“ zabručel jsem a vyběhl nahoru do jeho pokoje.

Plácnul jsem sebou do staré točící židle. Na koženém polstrování byla znát léta používání. Původní černý povrch byl sedřený a zbývalo už jen bílé maso. Byla jeho. Na zdi zůstaly světlé obdélníky po plakátech, které jsem už dávno strhal. Připomínaly ho. V rohu stálo maličké akvárium pro želvy bez želvy. Vyhodil jsem ji hned první den. Patřila jemu.

Celý pokoj dýchal historií. Stala se tu spousta věcí. Jejich stopy jsem sice nesl na těle, ale neměly se mnou prakticky nic společného.

Prohrabal jsem jeho cédéčka. O zone, Lady Gaga,... Sednul jsem k počítači a vyhledal si žánr. Pop.

*Tak to ne. Co je týhle hudbě nejvzdálenější? Aha klasika? Metal? To zní dobře.*

Prošmejdil jsem změť cédéček, různých papírů a kabelů, ale nic, co by odpovídalo popisu metalu, ne a ne najít. Až konečně padnul můj pohled na zapadlou a zjevně nikdy neotevřenou krabičku s nápisem Metallica – MASTER OF PUPPETS. Řady bílých křížů na obálce přímo sváděly k otevření.

Vložil jsem disk do mechaniky a podíval se na seznam skladeb. Okamžitě jsem se rozhodl pustit čtvrtou písničku.

*To jo ono. Welcome home – Vítej domů.*

Ticho pokoje roztráštěly temné tóny kytary. Rezonovaly ve zdech, v oknech a i ve mně. Cítil jsem, jak se rozpouštím v baladických slovech. Všechno sedělo.

Welcome to where time stands still

no one leaves and no one will

Moon is full, never seems to change

just labeled mentally deranged

„Vojto! Pojd' dolů. Máme návštěvu,“ snažil se Milan překřičet hluk vycházející z reproduktorů. Mohl jsem si dovolit ještě se chvíli opájet temnou hudbou.

Dream the same thing every night

I see our freedom in my sight

No locked doors, No windows barred

No things to make my brain seem scarred

Někdo zabašil na dveře.

*Nemůžou mě nechat alespoň chvíli na pokoji? Já se nechci s nikým bavit. Rozhodně ne s rodinou, která do mě cpe historky z jeho mládí.*

*Co to má proboha společného se mnou?*

„No tak. Otevři, Vojto,“ řekl ženský hlas, nejspíš Jarmilin.

„Jó,“ zavolal jsem a vyšel z pokoje.

~~~

Opět jsem v parku. Je jiný. Přiléhá k městu. Sen se naplnil věcmi z mého všedního života. Po silnici skryté ve stínu stromů projede na kole pošťák a zamává na mě. Já na něj ne. Čekám na svůj stín. Vždycky přijde.

No tak, kde jsi? Obvykle dorazíš skoro hned. Ztrácíš svou sílu, protože se učím nové věci? Piluju svoji osobnost? Ha? Tím to bude. Už na mě nemůžeš.

Jakoby v reakci na tok mých myšlenek se zvedne vítr. Bezvětrí vystřídá mohutná fujavice. Snaží se mi odtrhnout oblečení z těla a stejně tak větve ze stromů. Ohýbá jejich kmeny, až sténají. Různobarevné spadané listí začne vřít. Vichr ho zvedá ze země a vytváří tak rotující válec. Poryvy mě házejí ze strany na stranu a v uších slyším jen praskání stromů.

Náhle vše ustane.

Vířící listí zpomalí a klesne a na jeho místě se objeví *on*. Stín mi zasalutuje a dá se do klusu. Odlesky lamp se odrážejí od *jeho* temného povrchu. Na zemi po *něm* zůstávají nezřetelné a rychle mizející stopy.

Sakra, je čím dál tím silnější! Dřív byl jen takové nehmotné nic. Ale teď... teď se od něj odráží světlo. Má tělo, které reaguje na prostředí. To nemůže být dobré znamení. Musím ho dohnat, porazit!

Rozběhnu se ještě rychleji. Nízké větve mě šlehají do tváře, ale toho si nevšímám. Už ho mám téměř na dosah. Otočí se, ukáže mi dlouhý nos a je ten tam. Zmizí.

„Kde jsi?!“ křičím zoufale, „ukaz se!“

Nic se neděje. Ztichlý park mi neodpovídá, jen z dálky se ozve štěkající pes.

„Co si myslíš, že děláš?“ zašeptá mi do pravého ucha. Trhnu sebou a rychle se otočím po hlase, ale všude jsou jen temné stromy. Tiše šumí, ale jinak jsou klidné.

„Ani trochu se nebojíš...“ ozve se za mnou. Nikdo.

„...že prohraješ?“ Teď zase nade mnou. Točím se jako zběsilý. Snažím se ho najít. Po zádech mi běhá mráz. Vždycky dokáže najít skulinu, kudy se ke mně dostat.

„Nemáš strach? Strach, že když se probudíš, budeš už mnou? Utužování vlastní osobnosti... Cha! Jen se podívej, jak to krásně funguje.“

Jeho hlas zní odevšud. Vystupuje z kůry, trávy, kamenů a splynul s šepotem větru. Prostupuje celý svět.

„Nech mě být! Chci jen žít svůj život!“

„Myslíš můj,“ poznamená on, „je to můj život, co okupuješ. Bydlíš u mých rodičů, spíš s mojí přítelkyní. Nemáš nic vlastního.“

„To není pravda. Jitku miluju.“

„Když říkáš,“ uchechl se a svět se rozplynul.

Nahmatal jsem poslepu budík. Bylo něco po druhé hodině ráno. Modré číslice ozařovaly moji ruku. Připomínaly mi svou digitální přítomností čas. Čas, který ubíhá každému z nás. Ať už odpočítává sekundy do smrti fyzické anebo psychické. Čemu jinému by se taky vymazání mých vzpomínek rovnalo? Kdybychom splynuli s ním v jedno, už bych to nebyl já. V tu chvíli jsem se rozhodl.

Musím se odříznout od vlivu jeho minulosti. pryč od akvária bez želvy, strhaných plakátů, staré židle a rodičů. Všechno to jsou

symboly, které ho posilují. Půjdu k Jitce. Cítím k ní něco, co je určitě a naprosto nevylučitelně mé. Lásku.

V rychlosti jsem si sbalil pár věcí, co jsem si stihl za tu krátkou dobu sehnat. Ty, které byly jenom moje. Na papír jsem načmáral vzkaz pro Milana s Jarmilou.

„Musím si vyčistit hlavu. Nějakou dobu budu bydlet u Jitky. Nebojte se o mě.

Vojta“

~~~

„Co tu proboha děláš, Vojto?“ ptala se docela pochopitelně rozespálá Jitka.

„Já...“ odmlčel jsem se.

*Co jí vlastně mám říct? Proč jsem najednou zaklepal u jejích dveří a chci s ní bydlet. Naštěstí její rodiče věčně jezdí po světě a skoro nejsou doma, takže to by problém nebyl. Že bych s ní chtěl strávit víc času, abychom si opět vzpomněli na minulost? To zní dobře...*

„Promiň, že tě takhle budím, ale nedalo mi to spát. Říkal jsem si, že spolu travíme málo času. Nevrátila se mi ještě spousta vzpomínek a chtěl bych to dohnat.“

„To je moc pěkný, ale nepočkalo by to do rána? No... když už jsi tady, tak pojd' dál.“

„Díky.“

Vešli jsme spolu dovnitř. Zul jsem se a hodil si věci do předsíně. Jitka bydlela ve středně velké „tříplusjedničce“. Měla tam všechno, co by vůbec mohla potřebovat.

Přešli jsme rovnou do pokoje. Byl osvětlený malou stolní lampou s růžovým krytem, údajně dárek od *něj*. Svlékl jsem se, nechal si pouze spodní prádlo a vklouznul do postele, kde už ležela. Zhasli jsme a Jitka chytila moji ruku, přitáhla si ji k břichu a zády se ke mně přitulila.

„Dobrou noc,“ špitla.

„Dobrou.“

Zrzavé vlasy měla rozhozené po peřině přede mnou a v té trošce měsíčního světla, které pronikalo skrz závěsy, dostávaly měděnou barvu.

Políbil jsem ji zezadu na hlavu. Do vlasů. Trochu sebou zavrtěla. Téměř nahá vypadala krásně, jako spící Boticelliho Venuše. Bezbranná a přitom tak svůdná. Měl jsem erekci.

*Co mám dělat? Už skoro spí, ale potřebuju se konečně trochu uvolnit, snad se probudí...*

Vyprostil jsem svoji ruku z její a začal ji hladit po bocích. Přejížděl jsem jen zlehka po její sametové kůži a kopíroval ladné křivky. Přešel jsem prsty přes břicho. Lehce se otřásla, asi vzrušením. Pomalu jsem pohyboval dlaní vzhůru, až jsem narazil na její prsa.

Sevřel jsem ta drobná ňadra a chvíli si jen tak pohrával s jejími pevnými bradavkami. Otočila se na mě a dravě políbila. Rty se zaklesla do mých. Naše jazyky se spojily a chvíli se dráždily jako dva malí hádci, než jsme se opět rozdělili.

Obrátila se a přitiskla celým tělem. Chytila moji ruku a navedla ji přímo na svůj poštěváček. Začal jsem pomalu pohybovat prsty. Nahoru a dolů. Ze strany na stranu. Postupně zrychloval a pozoroval její prohýbající se tělo. Drobný vzdech se jí prodral skrz sevřené rty.

„Pojď,“ šeptla mi do ucha a kousla mě zlehka do lalůčku, „udělej mi to tak, jak jsme to vždycky dělávali.“

Sotva ta slova vypustila z úst, uvědomila si svoji chybu, ale bylo už pozdě.

*Jako jsme to vždycky dělávali? Tohle slyším poprvé. Já sakra nevím, jak to dělávali! Ted? Proč musela pokazit zrovna tuhle chvíli?! Nezavím se ho. Ať budu dělat cokoliv, nikdy nezmizí. Nemůžu být ani s Jitkou. Musím zpřetrhat všechna pouta.*

„Promiň, promiň,“ opakovala pořád dokola. Asi mě nechtěla zranit. Omlouvala se, protože věděla, jak jsem na tohle háklivý.

„Já... asi zase půjdu,“

„Nechod, Vojto, já to tak nemyslela.“

„Ale já vím, že ne. To není tvoje vina,“ zalhal jsem, „jen jsem si vzpomněl, že jsem doma něco nechal.“

Oblékl jsem se, vzal svoji tašku s věcmi a bez dalšího pohledu odešel pryč. Představoval jsem si ji. Nahou a vzrušenou, jak se dívá na zavřené dveře a pláče. Zvláštní směsice pocitů cloumá jejím tělem a

tiché slzy dopadají na polštář. Ale nic jsem s tím dělat nemohl. *Jeho stín mě dostihl i tam.*

Zastavil jsem se až o několik ulic dál. Zhluboka jsem se nadechl nočního vzduchu a vypustil ho nosem. Potřeboval jsem se uklidnit.

*Co teď? Můžu jít do hotelu, přespat tam a ráno se uvidí. I když... pokud chci vystačit alespoň pár dní s penězi, co jsem si vzal od Milana s Jarmilou, budu muset šetřit. Zkusím najít lavičku. Přece jen ještě není přes noc zima.*

Po půlhodině bloumání městem, jsem konečně našel, co jsem hledal. Malá dřevěná lavička na kraji parku. Lehl jsem si na ni, přehodil přes sebe bundu a za chvíli spal jako zabitý.

~~~

Sedím na lavičce v parku. Je to ta samá, na které jsem i usínal. Teď už jen rezignovaně čekám, až se objeví stín.

Po chvíli čekání opravdu vystoupí ze stromu. Když i jeho prsty opustí hrubou kůru, rozběhne se pryč.

Čeká, že ho budu honit. To se nestane. Nemám proč. Všeho jsem se zbavil a jsem nezávislý.

Stín si všimnul, že za ním neběžím a po chvíli se vrátil zpátky. Nakloní hlavu na stranu a posměšně se zeptá: „Copak se stalo, Vojtíšku?“

„Co ti je po tom?!“

„Ale, ale někdo se nám kaboní. Utekl jsi od maminky a tatínka? Dívka ti není po vůli? Copak budeš teď dělat?“

„Půjdu někam, kde nebudeš. Kde se ke mně nedostaneš.“

„A to si opravdu myslíš, že takové místo existuje? Jsem přece v tvojí hlavě,“ usměje se a poklepe si na spánek. Tedy na to místo, kde by ten útvar, co vypadal jako hlava manekýnské figuríny obarvená do odstínu temnoty, spánek měl.

„Já se tě nemusím zbavovat. Stačí, když tě budu ignorovat a žít si svůj život podle svého.“

„To si opravdu myslíš? A co budeš dělat? Vždyť nic neumíš, všechny znalosti jsou tady, v mé hlavě. Chceš do konce života mýt nádobí?“

„J-já si poradím.“

„Poradíš? Ty chcípneš! Chcípneš, až narazíš na prvního grázla. Nepoznáš zlé lidi. Nic nevíš. Všechno je ve mně.“

„A co mám podle tebe dělat?“ ptám se ho zoufale.

„Hmm... těžká otázka. Možná... ano, to by mohlo fungovat. Já vím, že odsud se už nedostanu, ale nechci, aby se mnou umřely i všechny moje vzpomínky. Přece jen vzpomínky mě definují. Pokud by nebyly, už bych nikdy jako osobnost neexistoval. Všichni by si vzpomínali jen na tebe. Takhle o mně budeš vědět aspoň ty. Absorbuj mě do sebe.“

„Ale co z toho budu mít já?“

„To je přece jasný. Moji paměť, moje zkušenosti, moje vzpomínky, schopnosti, prostě všechno. Dostaneš to a budeš s tím moc naložit, jak uznáš za vhodné. To nevidíš, jak jsi kvůli tomu doteď trpěl? Nechápal jsi svoji rodinu, nedokázal uspokojit přítelkyni a teď bys už ani nenašel dobrou práci.“

„Já nevím,“ zaváhám.

Opravdu bych takhle nechtěl žít. Pokud ho do sebe nasaju, tak můžu jen získat. Všechno, co věděl, bych určitě dokázal využít.

„Tak dobře. Ale jak na to?“

„To je úplně jednoduché. Stačí, když se mě dotkneš a přijmeš mě.“

Stín ke mně přistoupil a dotknul se mě rukou. Jeho ruka se nezastavila na pokožce, ale pokračovala dál, splývala s mojí. Cítil jsem příjemné teplo. Přelévala se do mě jeho životní síla. Jeho tělo se čím dál víc integrovalo do mého. Ze světa mizel stín. Veškeré jeho paprsky se sbíhaly do mě. Naposled jsem zavřel oči.

Bylo ráno. Na lavičku u parku svítilo sluníčko a postava na ní se protáhla.

Vojtěch zívnu, zašklebil se a řekl: „Konečně zpátky.“

· · · · ·
koleje tepen
prstem pochovány sny
brána lže cizími větami

červené světlo na znamení smrti
kufry a zubní kartáčky
nic neznamená nic
dva ary úzkosti, dva ary života

chránit se popelem
pak ještě chvíli
vědomě přimrzávat k podlaze

3:17
mluví o svých fotbalových světech
nazí do půl těla
cizí a sví
4:18 sentimentální dopis
v pološeru
nahá úplně
myslím, že jste spolu spali
myslím, že nemůžu myslet
že slzy jsou někdy jenom nahozená dekorace
připravená čím dál tím míň na všechno
ne a ne se narodit

kremžská hořčice napodobuje oční stíny.
bez viny sehraných partií
pekelné mlýny
zpije se zmije od hostie
v příjmení s odcizenou maskou
vzpomínáme s láskou

šepoty bez mezer
rolety vět
nevěrný příslib silné noci
hektičtější ráno
do práce
vstávat do práce! je zavíráno
tma s klapatýma ušima po přehlídkovém molu
žere mužské prádlo
žehličky v obličejích a zasmušilé zmilování

že se nestydíš!
po všem tom strachu se producírovat
skrže rty zadaných jazyků
trhané výkřiky
vyhladí
co nehladila jiná

ráno se někdy stmívá

pomyslnou bránu, vzpomínky se vždy nějakým způsobem vyškrábaly přes ni. Vracely se i ty špatné...

Ani si předtím neuvědomila, jak ji za tu dobu ztuhla kolena. Byl čas, čas se obléct, čas se učesat a nejdůležitější probudit se. Celý den, který sice nebyl zdaleka tak dlouhý, jak se zdálo, byla v podivném transu. Cítila neustávající tlak na týl, jako by ji někdo předtím silně uhodil a ona stále cítila ozvěny předchozí rány. Stávalo se to až příliš často poslední dobou, hlavně když byla nesvá nebo nervózní. Dnes se však necítila nijak zvlášť nervózní, naopak podivně vyrovnaná. I když věděla, že ta bolest není fyzického rázu, radši si zkontrolovala zátylek. Tentokrát nenašla žádné stopy předešlé noci, nebo té předtím. Většina nocí se jí nakonec slila dohromady v jednu dlouhou neustávající noc. Ona sedíc a potichu brečíc na levé straně postele se snaží nepohnout a nedat o sobě vědět a on na druhé straně. I když by se vzdálenost mohla měřit na centimetry, jejich těla byla vzdálena na míle, ale ani to mu nebránilo pokračovat v tom, co chtěl s nebo bez jejího fyzického svolení.

Ve chvíli, kdy sešla strmé úzké schodiště, vše bylo definitivní a tak se naposledy rozhlédla kolem sebe a uvědomila si, že se ani nikdy pořádně kolem sebe nerozhlédla. Kolikrát scházela tyto schody a samotná cesta byla jen pouhým meziobdobím, jak se dostat z jednoho místa na druhé. Vnější svět a izolovaný svět ohraničený čtyřmi stěnami. Ono vše tady funguje na dvou odlišných bázích, tak jako obloha se rozkládá do dvou vrstev i její život se rozděloval ve dvě a propast mezi těmito životy se rozšiřovala. Naposledy se ohlédla, aby spatřila dům, který pro ni byl po dlouhé měsíce něčím, co by jiní nazvali domov. Červené cihly, úzké dveře nabarvené oprýskanou bílou barvou a zašlá mosazná klika poznamenaná stovkami doteků procházejících lidí a ona již také byla minulostí, i on, to ona z něj udělala minulost...

Nastoupila na první autobus mířící do centra. Sedla si do druhého patra, jelikož si chtěla užít výhledu a představovat si, že je pouhou turistkou vracející se domů, tady může předstírat. Vystoupila a uctivě poděkovala řidiči. Všichni zde děkují řidičům, nikdy jí to nepřišlo tak podivné jako dnes, ale dnes děkovala a myslela to vážně,

jelikož jí odvezl od něj. Nádraží na rušné ulici hned naproti gigantického nákupního centra pulzovalo jako lidský organismus, se svými desítkami příchozích a odcházejících a těch, kteří ve spěchu hledali správný vlak. Ona vlastně hledala jakýkoliv spoj, který jí zaveze do hlavního města, odkud by mohla pokračovat dále do své země. Najednou s ní zacloumala únava a celým tělem projel mráz. Poslední půl hodinu se necítila příliš dobře, ale musí to ještě chvíli vydržet, potom může v klidu usnout. Nespala od včerejška a začalo to na ni doléhat.

Vzpomněla si na předešlou noc, když přišel domů a chtěl po ní to, co mu nechtěla a nemohla dát. Měla na sobě modrou košili s hnědými knoflíky, kterých poté zbylo pouhých pět, dva pod nátlakem jeho rukou odletěli do kouta. Bolelo ji levé rameno, jak ji tiskl ke zdi, zatímco jí druhou rukou rozepínal zip od kalhot. Bránila se levou nohou, jelikož pravou měla zaklíněnou jeho tělem, které celou vahou tlačilo na její bok. Cítila nepopsatelný strach, vůbec se jí nepodíval do očí. Zip se zasekl na půl cesty a ona za to děkovala. Využila situace a vší silou, kterou našla v levé paži, ho udeřila do boku a cítila, jak se v pase zlomil. Tlak jeho těla povolil a ona se byla schopna trochu pohnout. Nebylo to k ničemu, ještě víc se rozzuřil a ruku posunul po klíční kosti směrem na krk a stlačil vší silou. Nemohla dýchat. Myslela si, že se zardousí. Začala se jí motat hlava a před očima viděla rudé plamínky, přestala se bránit. Ruka vypověděla službu a přestala se zmítat. V té stejné chvíli zip povolil a jeho ruka jí stáhla kalhoty. Už poté nebyla schopna nic vnímat. Trvalo to jen pouhé dvě minuty, dvě minuty naprostého fyzického zhnusení. Pro ni to byly hodiny, čas opět přestal ubíhat, jak měl. I čas ji zradil. Když bylo po všem, celé tělo ji bolelo. Svalila se na zem, jelikož měla tak slabé vnitřní svaly stehen, jak se je snažila silou přitahovat k sobě a vypudit ho, že je nemohla přinutit dělat, co chtěla.

Opět se probrala z minutového transu. Někdo za ní hlasitě práskl dveřmi a závan ledového větru jí přejel po zádech. Vstala a rozhodla se posunout směrem k nástupišti 7, ze kterého jí jel vlak. Přešla hlavní pasáž a ucítila zápach smažené ryby a hranolek, zvedl se jí žaludek. Několik dnů nebyla schopna pozřít ani sousto a teď ji

představa samotného jídla znechucovala. Podlomila se jí kolena a v tu ránu se ze všech stran sáply cizí paže. Připadali jí jako záchranná síť, která tě obepíná ze všech stran a váhou svého těla ji přinutíš pojmout ještě větší část tebe, a tak to bylo i s cizími pažemi. Byly studené a chladily ji po celém těle...

Jako ze snu se k jejím uším linuly trhavé útržky a slova, která jí nedávala smysl, někdo na ni mluvil a druhý zas mluvil k někomu, kdo klečel vedle a podpíral jí hlavu. Tedy musel jí ji podpírat, protože visela napůl ve vzduchu a sama neměla sílu již ovládat své tělo natolik, aby jen pohnula prstem, natož hlavou. Byla to žena. „Zavolejte ambulanci, to ubohé dítě je celé pobledlé. Já ji přece znám!“ Druhá osoba zamručela: „Vždyť jí není ani šestnáct, co tu dělá sama s těmi zavazadly? Kde bydlí? Má nějaké příbuzné?“ „Žije vedle mě v garsonce jen se svým tatínkem, velice milý člověk. Nikoho jiného nemá...měli bychom mu zavolat, ať se o ni nestrachuje...“



Úlomky

nechci ztratit
střep
mám ho zapíchlý
v tom nejhlubším
koutě srdce
i když tlačí
řeže
trýzní
chci si ho nechat
na vždy

přála sis
ať nikdy nezapomenu
ale na tebe
zapomenout nejde

ne to nesněží
to jenom andělům
trhají peří z křídel

zas bloumám městem
a rozmlouvám
s těmi svými démony
kteří ti tak imponují

včera sis
u mě zapomněla
kus té svojí duše
a tak sem postavil
na kafe
zdržela se na
noc
pak sis ji vyzvedla
spíš vysvobodila
z obzajetí

vplétám si suché listí
do vlasů
v naději
že zas přijde jaro
snad to listí
zase zezelená

Monitorovaný rozhovor

I.

Otáčel jsem se kolem své osy a protahoval si záda. Prohlížel jsem si v zrcadle pupínky, které tam dřív nebyly. Červené a vystouplé, jako nezhojené kapky krve. Nikdo mi neprozradil, že budu už po třicítce vypadat tak staře. Už jsem se dlouho neradoval nad dobytým dívčím srdcem ani nad něčím mnohem jednodušším. Od rozchodu s Evou jsem byl dva roky sám. Vařil jsem si pořád stejná jídla a žil z úspor, které nebyly moje. Byl to čas, na který bych nejradši zapomněl, což by bylo mnohem snazší, kdybych jen ležel na posteli a byl líný přetočit se na druhý bok. Nestalo by se nic z toho, co mě později strašilo ve snech. Ale to jsem prostě nedokázal. Vždycky jsem se musel o něco pokoušet, i kdyby to mělo být jen naoko nebo jen tak. Teď jsem si například pustil hudbu a rozhodl se vařit. Dělal jsem si palačinky s džemem a čaj s citrónem, oboje v obstojné kvalitě. Připadalo mi, že je můj život už rozpočítán, ale ne jako dětská říkačka, spíš jako skutečný podnikatelský záměr. A na konci stálo číslo těsně pod padesát a pod ním dvakrát podtrženo druhý infarkt, smrt. Tak to by nebylo tak špatné, vmísil by se toho jistě můj mongolský přítel, jenže já jsem žádného mongolského přítele neměl. Nikdo mi neporadil, abych ještě aspoň chvíli chodil za holkami. Přitom jsem mučivě a velice přesně věděl, že druzí muži chodí za holkami, ale mně vždycky připadalo složitější obout si boty. Když jsem si představoval náhodný milostný styk třeba se sousedkou, pokaždé jsem si vybavil zejména rozpačité zouvání bot. Nesmělé a křečovitě prohlížení cizího bytu. Nezbytný a zdlouhavý úvod k vášnivé noci. Kdyby se třeba začalo s líbáním a svlékáním už za dveřmi, přineslo by to sice jiné, ale také dost vážné a předvídatelné problémy. Leželi bychom pod zrcadlem někde v předsíni, vedle nás na zemi použitý prezervativ, kabáty zpřeházené a popadané na zem, boty převrácené a pomačkané. Nic bych nepoznával a ona by teprve přemýšlela, jestli mě pozve dál, jestli mi ještě vůbec ukáže, kde je koupelna. Ze samotného milování

jsem zkrátka strach neměl, ale ty věci okolo mě hodně odrazovaly. Byl jsem nejspíš jen rozmrzelý, ani hudba mě nebavila, pořád dokola totéž.

Tehdy mi zavolala a bylo v tom od začátku něco moc krásného a romantického. Bylo to z Vodafone kvůli nějaké nové nabídce, které bych neměl odolat. Dokonce se představila, připadalo mi to upřímné. Jmenovala se nějak jako Ulrychová a možná Blanka, řekla snad dokonce Blanka. Určitě se představila celým jménem, ale já jsem to zaskočen lidským hlasem prostě přeslechl. A styděl jsem se zeptat. Jestli to byla Blanka Ulrychová, tak to je krásné jméno, ne jako to moje. „Pane Vaňku“, chtěla mi to hned připomenout, „souhlasíte tedy s tím, aby byl náš hovor monitorován?“ „Ne, nic takového jsem přece neřekl.“ „Ale souhlasíte s tím?“ „Ne, nesouhlasím. Proč bych měl?“ „Pane Vaňku“, vysvětlovala mi Blanka, „hovor je monitorován z mnoha důvodů. Je to i obrana pro vás. Budete tu mít nahrané, co jste si přál nebo objednal.“ „Ale já si nejspíš nic neobjednám.“ „Budete mít potom možnost ještě se rozhodnout,“ poučila mě Blanka. „Ale já se velmi špatně a pomalu rozhoduju,“ bránil jsem se. „Vy mi třeba něco nabídnete a já nebudu vědět, co rychle odpovědět.“ „Samozřejmě si můžete potom nechat čas na rozmyšlenou, i když je hovor monitorován,“ odbyla mě teď skoro nedůtklivě. Je to mladá holka a docela odměřená, problesklo mou zmučenou vzdělaneckou myslí. Nemá se mnou vůbec trpělivost a všechno vidí moc jednoduše. Od každého všechno převezme, nic si nerozmyslí. „Ale co když ten čas špatně využiju,“ zkoušel jsem to odjinud, abych ji v rozletu poněkud zdržel. „Jak ten čas využijete, to už je vaše věc,“ zareagovala příkře. „Dobře, tak mi ale teda řekněte, proč musíte náš rozhovor monitorovat. Řekněte mi prostě, co mi chcete nabídnout, já si to v klidu rozmyslím a pak zavolám zpátky. Ne? Nebylo by to pěkné?“ Zkusil jsem zaútočit, protože už jsem taky ztrácel půdu pod nohama. Vyznělo to hystericky a vlastně jsem pořád nevěděl, proč nechci, aby byl hovor monitorován. „Pane Vaňku,“ zkusila znovu odhalit mé slabé místo. Chtěl bych jí do ucha zašeptat Lukáši, vždyť přece tykání nabízí starší. Někdy žena, ale to ona nebyla, cítil jsem to. Byla to jen vyděšená studentka, které někdo poradil, jak

se má chovat. „Posloucháte mě, pane Vaňku?“ Vyhrkla na mě znovu podrážděným tónem. „Promiňte, trochu jsem se zamyslel, můžete mi to ještě zopakovat?“ „Tak, vysvětlovala jsem vám,“ pokračovala už poněkud smířlivěji s něžným přídechem procitajícího mateřství, „že hovor musíme monitorovat, protože je to obchodní hovor. Jeho průběh je závazný a k tomuto průběhu patří i skutečnost, že je monitorován.“ Vyjádřila jste se tak inteligentně, že jsem v pokušení se domnívat, že studujete filosofii, chtěl bych jí zalichotit, ale možná by to Blance připadalo vlezlé. „Slečno“, zkusil jsem místo toho zdůraznit odstup mezi námi. „Slečno“, zopakoval jsem znovu ještě důrazněji, aby bylo jasné, kdo je tady nad věcí, ale přesto mě můj hlas zrazoval na každém kroku. Ach bože, nepříjemně to skřípe, uvědomil jsem si. „Mohl bych vám říct, o co tady jde, myslíte si, že prodáváte produkty, ale ve skutečnosti jde o průzkum trhu. Pouze vás zneužívají k tomu, abyste získávala informace“ „Cože?“ Odpověděla, jako kdyby jí nějaký známý u piva řekl, že má doma na videu pěkný film. „Přesně tak, myslíte si možná, že něco prodáváte a ke sto padesáti korunám za hodinu dostanete dalších třicet, když se vám podaří někoho zviklat. Ale o to jim nejde. Vůbec jim na vás nezáleží. Je jim jedno, jestli tu nabídku přijmu nebo ne. Stejně je pro mě výhodná, tak co by jim na tom záleželo.“ Zasmál jsem se svému vtipu, ale radši jsem jí nedal čas, aby se vzpamatovala. „Jde jim jen o moje reakce. A těch dalších lidí. Když mi něco nabídnete, nebudu vám věřit. Dám tu nedůvěru nějak najevo, a to přesně zajímá ty vaše psychology.“ Zastavil jsem se, protože jsem měl najednou pocit, že jsem řekl něco z cesty. „Pane Vaňku“, mlčela. „Pane Vaňku, musím vás upozornit, že je náš hovor monitorován.“ Měl jsem z toho radost, protože to udělala svévolně. Mohl bych si možná stěžovat do prázdna, ale komu na nás záleželo... „Pane Vaňku“, vzpamatovala se jako první Blanka, „jste naším zákazníkem už šest let a chceme, abyste věděl, že si toho vážíme. Máme proto pro vás zvláštní nabídku, ale nejdřív mi musíte říct kód do vaší internetové samoobsluhy.“ „9636.“ „Dobře, souhlasí. Mluvím tedy s panem Vaňkem Lukášem narozeným 28.7.1976.“ „Ano, mluvíte.“ Byl jsem otrávený, protože jsem si to takhle nepředstavoval. „Musím vás informovat o možnosti změnit si tarif na

výhodnější z rodiny Povídej. Za minulý rok jste za hlasové služby utratil 6876 korun a za sms služby 984 korun. Pokud byste využíval tarif Povídej plus, mohl byste při stejném objemu volání ušetřit přesně 786 korun. Chtěl byste takto ušetřit?“ „Ano“, odpověděl jsem potichu a už jsem cítil, jak mě tato dívka, bezesporu namalovaná a přitažlivě oblečená, korumpuje. Proč bych také neměl ušetřit. „Dáváte mi tedy souhlas k tomu, abych vám změnila vaše tarifové nastavení?“ Ne tak zhurta holčičko, říkal jsem si v duchu. „Počkejte chvíli, Blanko, jmenujete se přece Blanka?“ Cítil jsem, že jsem zase šlápnul vedle, a tak jsem telefon radši položil. Šel jsem si na balkón zapálit a přitom mi připadalo, že slyším vyzvánět mobil. Ptáci létali nad parkem a na silnicích jezdilo čím dál více aut, blížila se dopravní špička. Tento den se ve mně něco dalšího zlomilo. Kdysi jsem se díval skrz prsty na takzvané úchyly, kteří čekali na zadních sedačkách autobusů, jestli si k nim náhodou nepřisedne některá z mých spolužaček. Upřenými pohledy se snažili s dívkami srozumět a všemožně jim dávali najevo svou sexuální zkušenost a připravenost. Tehdy mi bylo docela jasné, že tito muži, kteří rádi překračují hranice, ve skutečnosti na poli vztahů selhávají. Ani jednou se taky nestalo, že by se některá z dívek zakoukala do úchyly a dala mu být jen nejmenší šanci nějak pokročit. Teď jsem se v takové roli ocitl sám. Věčně jsem se snažil dělat dojem na vdané ženy, které by přece jen mohly v nějakou neblahou chvíli ztratit hlavu. Po tomhle hovoru s Blankou Ulrychovou jsem ale pochopil, že už jsem celé roky každému jen na obtíž.

Vrátil jsem se dovnitř a vařil si kafe. Prázdný byt byl vhodný tak akorát pro sebevrahy. Ve věku 34 let se oběsil ve svém pokoji... psalo by se v novinách, přirozeně jen v těch místních. Znovu se ozval telefon, musel jsem ho zvednout, něco mě nutilo. „Pane Vaňku“, ozvala se Blanka, „náš minulý hovor byl přerušeno. Nevíte o tom něco?“ „Máte pravdu, asi to vypadlo,“ připustil jsem. Strašně jsem se bál zeptat se, kdo je u telefonu. Ale tušil jsem, že to musí být Blanka Ulrychová. „Souhlasíte tedy opět s tím, aby byl náš hovor monitorován?“ „Souhlasím, slečno Ulrychová“, zkusil jsem to ještě. „Budu se vás tedy muset zeptat na číslo do vaší internetové

samoobsluhy.“ „9636.“ „Souhlasí, mluvím tedy s panem Vaňkem Lukášem narozeným 28.7.1976.“ „Ano, to jsem já.“ „Pane Vaňku, mám pro vás zajímavou nabídku. Vážíme si toho, že jste naším zákazníkem a teď máte možnost s novým tarifem Povídej plus za naše služby ještě ušetřit. Při stejném objemu čerpaných služeb byste zaplatil o 786 korun méně. Chtěl byste takto ušetřit?“ „Ne. Chtěl bych, aby to bylo hodně drahé.“ „Zase žertujete, pane Vaňku?“ „Nikoli.“ „Už mě to přestává bavit.“ „Chtěl bych, aby to bylo hodně drahé. Vy nejste pro každého. Nemusíte tu být, rozumíte tomu, prostě tu nemusíte být. Studentka filosofie by si neměla takhle přivydělávat.“ „Jak vás napadlo, že studuju filosofii,“ odsekla mi pohoršeně. „O to přece nejde. Neměla byste to dělat. Necháte se vykořisťovat, a když se necháte vy, nechají se i jiní. Máte drahé prádlo, ruské vůně? Nic z toho nepotřebujete, věřte mi.“ „Jak jste na to přišel? Nechte toho a dejte si pozor!“ „Tak máte, nebo nemáte?“ „Nemám a nic vám do toho není. Upozorňuji vás, že je hovor monitorován a pokud budete takto pokračovat, mohou být proti vám podniknuty právní kroky.“ „A kdo je asi podnikne, co? Zkusíte si stěžovat a vyhodí vás. Copak to nevidíte? Nikoho nezajímáte. Kdo je asi podnikne? Nikdo vás neslyší a vy mlčíte. Posloucháte mé obavy. Můžete poslouchat i cokoli jiného. Jste pohledná dívka, slyšíte, ale nikdo nás neslyší. A až to uvidí na obrazovce, můžete být dávno pryč. Kromě toho jste se ničím neprovinila. Nesmíte mi to položit a nesmíte mi skákat do řeči, copak si myslíte, že to nevím?“ „Pane Vaňku, nevím, co vám na to mám říct.“ „Neříkejte nic, protože já vám do řeči skákat můžu. Nemyslím to s vámi zle. Nechci slevu a nechci ušetřit. Jste milá mladá milenka,“ přerekl jsem se a telefon nepoložil, „jste milá mladá studentka a tady se necháte vykořisťovat. A když se necháte vy, nechají se i jiní, nechci žádnou slevu, slyšíte, nechci žádnou slevu. Pojdte se mnou na kafe, nikdo nás neslyší, vidíte to?“ „Mýlíte se. Hovor je monitorován.“ „Klidně vám něco zazpívám, nechcete?“ „Ne, děkuji, přece jenom bych se chtěla s vámi domluvit na tom tarifu.“ „Tak co zítra v jedenáct v Týnské,“ vystřelil jsem od boku, protože jsem tušil, že je to studentka. „Pane Vaňku, skutečně nevím, co máte na mysli. Řekněte mi teď jasně, jestli máte zájem o

získání nového tarifu z rodiny Povídej plus.“ Nemám, slečno.“ „Tak vám budu muset poděkovat. Přeji hezký den a zůstaňte nám věrný. Na shledanou.“ A položila telefon. Ano, ale já jsem přece pan Vaněk, bývalý spisovatel. Měla to být studentka a měli jsme se sejít v Týnské kavárně nedaleko chrámu. Sednout si ven, protože i když je ještě trochu zima, jaro už začíná. Jenže to Blanka položila a už se asi neozve. Pomalu mi docházelo, o co se jedná. Šel jsem se projít a věděl jsem, že se jen tak nevrátím. Chtěl jsem, aby se v té dlouhé procházce ztratilo všechno mé utrpení. Ale když jsem se vrátil, neztratilo se nic. Abych něco změnil, bylo by potřeba tolik času, který jsem neměl. Radši jsem ještě promíchal těsto na palačinky a začal si připravovat večeři.

II.

Jakoby se něco ve mně znovu otevřelo. Když mi Blanka nabídla ten nový tarif, měl jsem ho přijmout. Ale to jsem ještě nevěděl, jak moc mě její telefonát promění. Vedle mě už bylo zase volné místo pro ženu, Eva zmizela i se všemi věcmi, vzpomínky se staly vzpomínkami a tvořily teď součást mého bohatství. Mohl jsem Blance říct: Ano, cítím se připraven pro nový tarif z rodiny Povídej plus a dávám vám souhlas k tomu, abyste mi změnila nastavení. Mohl jsem jí říct, že už mi nic neschází k tomu, abych se změnil. Ale přitom ze strachu nebo momentem překvapení jsem se zachoval jinak. Jako bych byl pořád takový, jaký jsem býval. Odmítl jsem životní nabídku. Nemohl bych se vůbec divit, kdyby už nezavolala. Já bych na jejím místě nezavolał. Prožívání tak velké osudové tragédie mě dost vyčerpávalo. Abych zdůraznil, že se skutečně něco stalo, vařil jsem si k obědu zbrusu nové jídlo. Čínské nudle se sójovou omáčkou a k tomu rajčatový salát. A černé pivo. Prostě úžasná kombinace, ze které jsem znovu s jistotou poznal, že už si zase můžu najít milenku. Krájel jsem rajčata i stroužky česneku opravdu sebejistě. Jen telefon mlčel a snažil se mé vítězství na poslední chvíli zpochybnit. „Když nezavolá Blanka, zavolá nějaká jiná.“ Ale to se mi nezdálo. Chtěl bych s ní ještě mluvit a všechno jí vysvětlit, jak jsem to myslel s tím průzkumem trhu a taky s tím, že ona tam nepatří. „Můžete žít skutečný život“, řekl bych jí a doprovodil to kyticí afrických tulipánů. Jsou trochu více vyschlé a mají takové matné

barvy pro dospělé ženy. „Určitě je oceníte, až si na jejich krásu trochu zvyknete.“ Napíchl bych olivu na vidličku a podával ji až k jejím rtům přes stůl. Ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, představa se mi stále podezřele rozplývala. Když jsem ale nabíral čínské nudle na lžici, musel jsem uznat, že jsou božské. V tom jsem se neklamal. Mé ruce, čich i chuť, vše bylo znovu připravené i pro tu nejnáročnější ženu.

Ráno ale všechno bylo pryč a na mě znovu odpudivě dolehla vlastní samota. Proč mám vlastně čekat, jestli náhodou nezavolá, když je ta šance téměř nulová? Cokoli jiného by ale byly jen brány zpět do mé nemoci, do světa neklidu a nelítostných výměn. Už jsem prostě nechtěl měnit a neměl jsem ani sám sobě co nabídnout. Rozhodl jsem se radši spát. Ležel jsem celý den a přikázal si, že mi to nebude líto. Další večer jsem ale stejně musel jít nakoupit a zaujaly mě některé ženy v prodejně. Škoda, že se neumím o sebe postarat, mohlo to být docela zábavné, tenhle život. Ale co se stalo, stalo se... Znovu jsem musel vynaložit obrovskou sílu vůle, abych se donutil jen ležet se zavřenýma očima a nedělat nic. Tehdy mi došlo, že mi tento životní styl příliš nevyhovuje. Chtěl jsem spíš soutěžit v nějaké společenské činnosti, i kdyby to měla být práce. Zároveň jsem ale pochopil, že už nejsem konkurenceschopný. Zatímco druzí byli stále v soutěžích alespoň podprůměrní, já jsem nezvládl ani správně vyplnit přihlášku, postavit se na start. Proto jsem si vynalezl pózu šaškování, kterou mé nejbližší okolí buď nevnímalo, nebo trpělo. Kdy se to mohlo stát, že jsem ztratil i ty nezákladnější schopnosti? Možná se to odehrálo na dětském ozdravném pobytu v Řecku. Už první den jsem si prohlížel jednu krásnou dívku a ona mé pohledy velmi dobře opětovala. Bylo to, jako bychom se smluvili, což jsem pochopil, jenže jsem se podle toho neuměl zařídit. Nic jsem nepodnikl a nechal se i od všech ostatních dívek zastrašit skupinkou bojovných chlapců. Teprve na závěr pobytu, kdy ona už připadla jednomu z nich, jsem si našel jakési děvče k dopisování. A k plavání pod vodou, stahování plavek. Tehdy jsem zřejmě položil základní kámen své nemoci, když jsem si nevybíral jako první, jak by mi příslušelo, ale naopak téměř jako poslední. S Evou to potom vlastně bylo jen takové dovedení ad

absurdum. Paradoxní stav, kdy si žena vybírá muže, aby zjistila, co ho trápí.

Život tak pokažený se prostě nedal napravit. Nedalo se najednou postavit na základní čáru a říct: „dobře, jsem tu trochu pozdě, ale jsem tu.“ Běžet v rozběhu s mladšími chlapci, chytat se za bok a přitom dávat najevo, že už nechci v ničem zaostávat... To by bylo směšné a bezesporu by mě rozhodčí soutěže postavil stranou, možná dokonce zahnal nebo nechal zahnat. Už nikdy nebudu mužem, který bude mít šanci usilovat o srdce dam. Když se k nějaké takové soutěži přimotám, buď mě srazí na zem, nebo rovnou nechají rozdupat. Budu se motat po ulicích jako nedobrovolný eunuch, přitom se srdcem zápasníka a s těmi nejpřesnějšími zabijáckými instinkty. Nic nemůže být potupnější! Možná bych se mohl vydat cestou samuraje a nakonec ještě nad všemi zvítězit. Opět jsem ztrácel soudnost, když jsem si neuměl představit ty posilovny, kde se každým dnem cvičí. Protože jsem nedovedl odhadnout jejich síly, stále jsem se nevzdával a věřil, že ještě někdy zkusím skutečné souboje. Dokonce jsem viděl sám sebe v sedle obrovského koně a proti mně strašného nepřítele s přilbou staženou přes oči. Chci ho shodit jen tak mimochodem, jakoby silou křesťanské lásky. Abychom se rozjeli a jeho kůň se plašil už při pohledu na mé nezakryté smělé čelo. Chci ho rozmetat slavnostním pokynem kouzelníka. Chci, aby odpadl a já se nad ním ani nezamyslel. Jen za tak elegantní vítězství by mi náleželo srdce princezny.

„Ale k tomu nemůžete chtít nádavkem všechny komorné a dvorní dámy“, řekl by mi moudrý psycholog, „to oni okamžitě vycítí a půjdou po vás jako vzteklí. Okamžitě se vás pokusí kontaktovat, a když si nedáte pozor, budou úspěšní. Je to dokonce základní poučka všech tajných agentů: Vždycky hledej slabé místo.“ Ale u mě? Slabé místo byl celý systém a i toho dobrosrdečného psychologa jsem si musel vymyslet. Nejspíš by mi jen předepsal nějaké prášky na hysterii a neztratil by o mně ani slovo. Rytířské klání bylo totiž sotva možné, dokud by mě srazil na zem kdejaký štolba. Neříkám, že z koně. Mé síly už prostě nestačí ani na hospodskou rvačku. Nemohu přijít jako samuraj do zájezdního podniku plného lidí a všechny tam odsud

vykydat. Nezabiju dvě mouchy jednou ranou, jsem na to příliš nedůsledný a pomalý. „Snad byste tedy mohl být zvrhlým knězem nebo travičem“, nabídne mi někdo. „Taková postava je sice vcelku opovržením hodná, oděv má chatrný a bez ozdob, tělo pod oděvem měkké a tak trochu jakoby žluklé, ale v určitých těžkých situacích se jako sup přece jen dostane k nějakému zajímavému masíčku. Když vládne ve městě cholera a kněz je přivolán k mladé dívce, jejíž rodiče umírají někde na prahu a přítel čeká na špatné zprávy ve svém rodném domě, když dívka vztahuje ruce a blouzní v horečce, její tělo zvlhlé potem ukáže při vhodném jednání i mnohem zajímavější stopy vlhkosti. K těm se pak můžete snést z výšky svého falešného přesvědčení. Samozřejmě pak chodíš s hlavou sklopenou a obličejem schovaným v kapuci,“ poznamenal by takový rádce už spíš sám k sobě. Ale to nechci, namítnul bych pohoršeně. „No jak chcete“, odpověděl by mi neznámý hlas, máte ještě dost času si to rozmyslet. Přesně tak jsem to i cítil. Za prahem třicátého roku života mám čas si ještě všechno rozmyslet, ale nemůžu se už postavit rovně a pustit se s někým do boje. To jsem mohl naposled před devatenácti lety, kdy mi patřilo srdce nejkrásnější dívky na jednom bezvýznamném dětském táboře.

Ale proč by to tak nakonec mělo být? Došlo mi kolem deváté večer, když jsem si otevíral další pivo. Třeba to proběhlo všechno úplně nejlépe, jak mohlo. Včera mi volala Blanka Ulrychová a dá-li Bůh, ještě zavolá. Naučil jsem se za ta léta spoustu věcí, a to metodou téměř bezbolestnou a ekologickou. „Nechtěl jste být krutý, ale to neznamená, že jste ztratil své síly. Možná spíš naopak. Cítím z vás velké množství energie.“ Zní to hezky, ale nevěděl jsem, kdo z mého blízkého nebo dalekého okolí by se o mně mohl takhle vyjádřit. Spíš jsem z pohledů všech vyciřoval, že to se mnou není tak docela v pořádku. Nabízeli mi tak malé závazky jako najít si přítelkyni, najít si dobrou práci, najít si nějaký smysl života, srovnat se sám se sebou, jít do sebe, přestat kouřit a postavit se na vlastní nohy. Na třicátníka to není nic moc, ale podle mého názoru ještě přestřelili. Potřeboval bych spíš někoho, kdo mi řekne, jak se batolit. „Hezky začneš lézt po kolenou, a když to nevzdáš, zvládneš možná za pár měsíců i první

kroky. A pak už to půjde. Ty už se ale nejmíň dva roky válíš na zádech a přitom máváš rukama, jako že lítáš. Tloustneš, chlape. Podívej se na sebe. Hned dneska bys měl začít. Lézt po čtyřech aspoň patnáct minut denně. Další týden už půl hodiny, postupně si přidávat. Za čas můžeš být nemohoucí, ale aspoň relativně mobilní. Pak budeš moct jít za druhými a požádat je o pomoc.“ To bych možná přijal, kdyby mě ten člověk při batolení podporoval a dával mi odměny. Jinak jsem ale měl vždycky svou hrdost. Teď, když jsem na tohle všechno přišel sám, cítil jsem se také jako bytost každému nadřazená. Možná rozený psycholog nebo šaman, který dokáže určit problémy druhého a okamžitě mu poradit, co má dělat. Zbývá dodat, že problémem toho druhého člověka by muselo být batolení. Zatímco druzí skáčou přes překážky nebo o tyči, dopadají z pětimetrové výšky do žíněnky, obdivují je ženy a oni s nimi s pocitem sladkosti na jazyku decentně flirtují v baru... Ležím sám na posteli a nemohu se pohnout, přesto si myslím, že můžu každého objektivně hodnotit. Pravda, byl jsem aspoň schopný uvařit si kávu nebo vylézt do křesla na balkón, to o tom batolení bylo řečeno jen symbolicky. „Víte“, řekl by mi opět můj zamilovaný psycholog, „u vás je role učitele jen jakýmsi stínem bojovníka. Jako neúspěšný bojovník jste padl na zem a nemohl vstát. Tehdy ve vás propukla osobnost učitele. Říkal jste si totiž: vstaň. Musíš vstát. Ale byla to vlastně jen představa, ve které jste vstával. Řekněte mi, věděli jste to přece. Věděli jste, že nevstáváte.“ „Ano, věděl,“ odpověděl bych tomu odborníkovi. „Možná jste nemohl, něco se stalo. Nemohl jste vstát, protože jste byl ochromený. Přemýšlel jste o vstávání tak intenzivně, až jste nakonec uvěřil tomu, že samotné přemýšlení už stačí k uzdravení. Ve vašich očích pak bylo vcelku podružné, že ležíte na zemi s přeraženými údy. Vaše síla soustředění z vás udělala učitele, specialistu na vstávání a vzpřímený postoj. Jen jste široko daleko neviděl druhého člověka a nikdo se k vám nesehnul s prosbou, abyste ho naučil batolit se nebo vstávat. Podle mě je to docela přirozené, nezdá se vám?“ „Zdá, samozřejmě máte pravdu,“ odpověděl bych tentokrát už zdvořile. „To, co jste prožíval, by se dalo nazvat jako ničivé záškuby ducha. Ve vašem životě se sice nic nedělo, ale samotné impulzy byly čím dál silnější a mohly

by sehrát svou roli, kdybyste nebyl tak zmrzačený. Nakonec jste si tímto neklidem spíše ublížil.“ Kdyby ke mně takto můj psycholog promluvil, co bych mu řekl? Že má pravdu, že to tak bylo? Asi by chtěl vědět, proč chci pořád ještě bojovat. Příkazy, které jsem si dával, byly nepřiměřené i pro válečníka, natož pro člověka, který v podstatě umírá. Přesto jsem nebyl schopen se šetřit. Pochválit se za to, že jsem tak zákeřný útok vůbec přežil. A dát si čas na to, abych se z něj nejen probudil, ale také vzpamatoval.

Sedl jsem si ještě před spaním na balkón s cigaretou a zevnitř mi příjemně hrálo rádio Vltava. Všechny křečovité záškuby ducha jsem si přičetl k dobru, o tom mě nikdo poučovat nebude. Konečně jsem se naučil odpočívat a do mých chodidel se vracel život. Možná už brzy budu chodit, aniž bych se předtím musel celé měsíce učit batolení. Procházel jsem se v duchu po městě a tělo mi už nedávalo žádné znepokojivé signály traumatického šoku, naopak se příjemně účastnilo všech mých jednoduchých a pokojných myšlenek. Teď už mi chybělo jen jediné, aby telefon zazvonil a ozvala se Blanka. Poslouchal jsem cvrčení kobylek a bylo mi dobře.

III.

Zpětně už vím, že měl pravdu také psycholog a že jsem se měl za každou cenu vzdát myšlenky boje. Bylo by mi bez ní lépe. Netoužil bych po tom, abych stál na startu, když muži vybíhají. V cíli ale byly nachystány ty nejlákavější odměny: pro třetího tři ženy, pro druhého šest žen a pro prvního dvanáct. Měl jsem si uvědomit, že mě má zranění skutečně a nenapravitelně diskvalifikují. Mohl bych se svou nezdolnou myslí možná uvažovat o paralympiádě, o souboji mrzáků, kteří mohou také vyhrát přízeň určitých žen, ale pouze podmíněnou. Zdraví muži bojují o něco tak neskutečně lákavého, že jsem na to měl pro klid a mír své duše radši zapomenout. To, co jsem nazval psychologem, mě k tomu vedlo. Snažilo se mě to uklidnit. Ale v ten moment jsem ho poslouchat nechtěl. Cítil jsem, že už vládnou oběma rukama a mým nutkáním bylo vyzkoušet je v boji. Asi jsem nic než boj neuměl a nikdo mi neřekl, že naučit se něco nového je občas otázkou jen několika týdnů. Ne každá lidská činnost má své poražené a vítěze. Při přípravách jsem se cítil neradostně, ale přesto jsem v nich

pokračoval. Zavazoval jsem si kolena a už tušil, že nevydrží první náraz. Prohlížel jsem si své ztloustlé a oslabené tělo s dobře zapomenutými defekty páteře a přitom jsem sám sebe přesvědčoval, že se v něm skrývá vnitřní síla. Pokoušel jsem se sedět rovně a říkal tomu mistrovství rovnováhy. Zatím se mí soupeři nechávali masírovat thajskými ženami, ve vířivkách si nahřívali svaly, které nikdy neutrpěly ani náznak traumatu. Byly jen příjemně ztěžklé z těch několika pohmožděnin, které si přinesly z tvrdých bojů. Byli to nepřátelé, kteří by se nezdřáhali zavolat pomoc, kdyby měli pocit, že už sami na věc nestačí. Zatímco já jsem byl stále přesvědčen, že všechno musím zvládnout sám. Kdyby tušili, že se je chystám napadnout, mohli by mě při první příležitosti srazit. Ironií je, že k tomu vždycky budou mít i druhou příležitost, třetí nebo čtvrtou. Je to dokonce úplně jedno. Jejich rozehřáté končetiny jsou natolik silné, že vedou i jejich uvažování správným směrem. Jsou to lidé rozumní a připravení kdykoli zakročit. Vítězové sami nad sebou, nejšťastnější ze šťastných. Právě ty jsem si vždycky volil za své protivníky, protože jsem jim záviděl právo výběru. Kdysi mi ho násilím sebrali, a to nebylo správné. Na prahu opětovného pádu do psychózy se rozezvučel telefon. Vrhli jsem se k němu jako smyslů zbavený, ale nevolali z Vodafonu. Uvědomil jsem si, jak moc mi Blanka chybí. Nejen svým hlasem a tím, že bych jí mohl radit a pomáhat, ale i svým tělem, které by se vedle mě probouzelo ze sna. Ve kterém bych se mohl podruhé narodit a které by mě učilo čekat na příležitost. Málem bych praštil telefonem o zem, připadal jsem si zavřený a ze světa mi nepřicházely žádné signály. Pořád jsem reagoval na náznaky tam, kde žádné nebyly. Buď že si to druhá strana rozmyslela, nebo že jsem si sám něco špatně vyložil. Podruhé byl telefon od známého, naštěstí jsem ho nevezl, za chvíli už totiž volala Blanka. „Blanko, konečně, zdravím vás“, začal jsem hned tak vřele a bylo asi až moc slyšet, jak velkou mám radost. „Ale jak jste věděl, že zavolám,“ napadlo ji. „Ani nevím, občas mám tušení“, vedl jsem dále svou, ale nakonec jsem měl pocit, že už se do toho zamotávám. „Blanko, jste tam, jste tam?“ křičel jsem teď v úplném rozrušení. „Chtěla bych, abyste přijel do Olomouce. Musíte za mnou přijet.“ „Přijedu, přijedu, a kdy?“ Ani jsem se nemohl

nadechnout, jak jsem byl vzrušený. „Přijďte hned, počkám na vás v restauraci. Na nádraží je restaurace a tam na vás počkám.“ „Dobře, dobře,“ souhlasil jsem ve zmatenosti téměř úplně, „ale jak vás poznám?“ „Poznáte mě, nebojte“, prozradila mi a položila telefon. Zatímco jsem si balil věci, několikrát jsem se byl podívat na telefon, abych se přesvědčil. Všechno tam stálo černé na bílém. Skoro minutový hovor z neznámého čísla. Báł jsem se zavolat zpátky a ujistit se. Některé ženy nesnáší, když se muži ujišťují, je to pro ně potupné a často pak změní názor.

Ve vlaku jsem nemohl spát a bylo mi proto velice těžko. Najednou mi připadalo riskantní jet takhle daleko až někam do Olomouce. Celé hodiny jsem se jen díval z okýnka a nešímal si nikoho kolem sebe. Jako vždy, do uší mi hrála hudba. Bylo to otravné a příliš pozdě jsem si uvědomil, že do restaurace dorazím až někdy kolem šesté hodiny večer. A to jsem si vůbec nebyl jistý, že tam na mě Blanka bude čekat. Potřeboval bych se procházet, jako se doma občas vztekle procházím a pustím si nahlas televizi. Tady jsem ale musel sedět s pěti jinými lidmi. Přemýšlel jsem o tom, čím jsem mohl Blanku zaujmout. Možná tím, jak jsem upřímný a vytrvale se nepodbízím zákonům světa, snad jsem řekl i něco, co ji upoutalo. Když jsem si takhle dovolil mít o sobě lepší mínění, brzy jsem byl zalitý ve vlnách triumfálního štěstí, cítil jsem svou jedinečnost a také jedinečnost dívky, kterou jsem nejprve oslovil sám a která mě později sama oslovila. Nepřipadalo mi nic divného na tomhle spontánním setkání. Proč by nemohla Blanka několik hodin čekat v nádražní restauraci a proč bych sám nemohl přetrpět nudnou cestu vlakem, když už jsme každý z nás, já více, prožili tolik zbytečného a zdouhavého, co v našich životech jen vyplňovalo prázdný prostor jako nádivka. Konečně jsem vystoupil na olomouckém nádraží a našel restauraci, k mému zklamání velmi vyblýskanou a spojenou s pizzerií. Večeřely tu asi dva páry a jedna rodina. Objednal jsem si pivo a později i pizzu, protože jsem neuměl odolat naléhání servírky. Když jsem zkusil volat na Blančino číslo, nikdo to nezvedal. Co chvíli jsem se díval na hodinky a nakonec si vypůjčil noviny, které visely na malém bambusovém držáčku. Denní tisk mi vždycky působil těžkou sklíčenost. Nepsalo se tam nic o mých

každodenních problémech. Přinesli mi žampionovou pizzu a musím říct, že byla velmi dobrá. Záviděl jsem mužům, kteří bez zvláštní inteligence nebo talentu navštěvují každého dne stejné zaměstnání a získávají za svou ochotu poukázky k dobrému životu. Mohou pak se svými nebo s cizími ženami objevovat takovéto báječné podniky a ochutnávat výtvary specialistů na vaření. Mohou je sebevědomě hodnotit a platit kartou. Jsou na to zvyklí. Pro mě to nebyl denní chleba, a tak jsem jen nejistě poznával to, co mi stejně nikdy nebude příslušet. Možná kdybych žil s Blankou, byl bych odměněn stálým a uspokojujícím rodinným životem, alespoň základní úctou spoluobčanů a především definitivním opuštěním pekla, které mi působily přehnané naděje. Ukázalo se však, že jsem stále až příliš velkým optimistou. I tyto skromné cíle byly pro mě až příliš vysoké. „Možná ještě před dvěma lety jste jich mohl dosáhnout, a to i vcelku hravě“, řekl by mi někdo, jen aby tím lépe zdůraznil, jak se můj stav postupně zhoršuje. „Vaše nemoc nepozorovaně přešla do terminálního stádia. Aniž byste si to uvědomil, jste už na druhé straně. No co tu děláte? Proč tady sedíte, doopravdy si myslíte, že vás někdo volal?“ „Volala mě Blanka“, odpověděl bych s pevnou jistotou, protože tu trochu zneklidňování jsem si už mnohokrát prožil a věděl jsem, že tak nějak patří k věci. Vzal jsem si tužku a na linkovaném papíře nadepsal kolonku nadpisem: „Uvažování Blanky.“ Chtěla zůstat ve svém světě, ale přesto jsem ji zajímal, byla první teze. Byla zároveň uražená i polichocená, zněla druhá z nich. Měl jsem být jejím přítelem nebo nepřitelem, ale chtěla mě mít na dostřel. Pak mě to ale přestalo bavit. Čas běžel a rodiny i páry se pomalu střídaly, občas přišel někdo na obchodní schůzku. Znovu jsem zkusil zavolat, ale bezúspěšně. Objednal jsem si druhou pizzu a dopíjel čtvrté pivo. Opilost lichotila mé pověsti zkrachovalého básníka. Kolem osmé se aspoň začalo něco dít, když jeden z příchozích dost přímočaře balil servírku. Bavilo mě sledovat všechny jeho úskoky a triky a její pomalé, smluvní podléhání. Této dvojici jsem byl nakonec čím dál více na obtíž, když se blížila zavírací doba.

Rozhodl jsem se přesto setrvat ještě u kávy. Stále jsem nedostal to, pro co jsem si přišel. Nějakou poslední, klíčovou informaci. Nakonec

se nade mnou slečna přece jen slitovala a přinesla mi účtenku. Měl jsem na zaplacení, ale přesto jsem se zdráhal cokoli udělat, natož odejít. „Měl byste mi zaplatit, už budeme dneska končit“, promluvila ke mně něžně a vemlouvavě a já si teprve tehdy všimnul jejích plných tvarů a drobného smutku v jinak krásných očích. Vytahoval jsem peněženku a stále ji co nejbedlivěji sledoval, až si toho musela všimnout. Zasmála se tomu. Znovu jsem přerušil placení a snažil se něco poznat z jejího pohledu, chtěl bych říct, že tu na někoho čekám, ale bylo mi to trapné. Ještě jednou jsem se rozhlédl po místnosti, až se nade mnou konečně slitovala. „Tak už mi zaplatte a běžte, za dvacet minut vám jede poslední vlak. Chtěla jsem vás vidět a taky jsem vám chtěla říct, že už nedělám u Vodafonu. Vidíte?“ A opět se zasmála, protože si musela být vědoma toho, jak jí to sluší. „Ale Blanko, to nemůžete“, vypísl jsem zděšeně a pomalu vstával ze židle. Instinktivně couvla a vyčkávala. „Musíme si přece promluvit.“ „Neberte si to tak“, usmířovala si mě, „chtěla jsem vás vidět a hodně jste mi pomohl, ale neměli bychom si jinak co říct, vím to.“ „Ale jak to můžeš říct,“ řekl jsem smutně. „Nic si z toho nedělejte, najdete si brzy děvče, věřte mi“, zkusila znovu pracovat s těžkým kamenem našich emocí. „Ne Blanko, to prostě nedopustím,“ vyrazil jsem do útoku z náhlého popudu. „Dejte mi pokoj, nic o vás nevím, jste psychopat“, neodpustila si malou poznámku na můj účet. „Třeba ani nejsem Blanka, to vás ještě nenapadlo?“, pokračovala obzvlášť zlostným tónem. „Nesmysl, vím, že jsi to ty“, bral jsem věc na lehkou váhu a stále k ní postupoval. Ona už ale stihla zajít zpátky za bar a její nápadník mi zastoupil cestu. „Řekl bych, že s vámi asi nechce mluvit“, navrhnul mi určitý interpretační rámec a doprovodil ho smysluplnou grimasou i gesty. „Nech ho, prosím tě,“ požádala svého nového známého ještě o chvilku strpení. „Tak si sedněte tady na bar,“ souhlasil muž nerad.

Vyšplhal jsem se na vysokou stoličku a čekal na verdikt s bezmocností dítěte. Blanka mi ještě nalila dobré švestkové víno a sama si také dala. Muž se nespokojeně zavrtěl, ale ona mu jen natočila do sklenice trochu piva. Bylo jasné, že takové sladoučké likéry dospělý chlap nepije, s čímž se smířil a už se dál neprojevoval. „Poslouchej, Lukáši“,

řekla mi konečně jménem. „Ty jsi dobrej kluk, možná lepší, než si myslíš. Bylo dobře, že jsi mi to řekl s tím průzkumem trhu a bylo taky dobře, že jsi přijel. A teď bude dobře, když odjedeš. Neber si to špatně.“ „Ale proč jsi mě teda zvala?“, zeptal jsem se jí trochu dopáleně. „Protože jsem ti chtěla říct, že už nedělám u Vodafonu. Taky jsem tě chtěla vidět. A to je všechno, chápeš, ne?“ „Ano, chápu“ musel jsem připustit a vypil naráz zbytek švestkového vína. „A v kolik mi to jede?“ zeptal jsem se jí teď už přátelsky. Podívala se na mobil a rychle mi odpověděla „Za deset minut z dvojky. Máš zpáteční?“ „Nemám“, přiznal jsem. „Tak to už bys měl asi jít“, doporučila mi. Dobrosrdečně jsem se s oběma rozloučil a spěchal na vlak. Byl to jen jediný den a byl tak plný zážitků. Rychle si koupit lístek a spěchat na dvojku, sednout si do prázdného kupé, na chvíli otevřít okýnko a nadechnout se čerstvého vzduchu. Pak dopadnout na sedačku z výšky a ještě si položit nohy na topení pod košem. Tolik svobody naráz. Stejně to asi nebyla Blanka, dovolil jsem si kacířskou myšlenku. Vlak vyjel a já se stále díval do chodbičky, jestli si ke mně nějaká slečna nepřisedne. Nakonec jsem ale zůstal sám a ke své smůle jsem si začal vybavovat Blančiny tvary a spolu s nimi nesympatickou a obhroublou tvář jejího dnešního milovníka. Čím si to zasloužil, že bude moc zvedat její stehna a převracet je ze strany na stranu? Co udělal pro to, aby si mohl vzít všechna potěšení, která nabízejí její pevná ňadra a měkké boky? Nic, vůbec nic. „Děkuji, že jste mi ji takhle připravil, už když jsem si sedal na bar, byla zralá. Stačilo se jen zeptat.“ Slyšel jsem jeho smích a bezmoc mnou znovu lomcovala. Moje Blanka, možná to nebyla Blanka, ale stejně. Byla to žena, jakou už jen tak brzy nepotkám. Do všech mých činností vždycky někdo vstoupí, nic se mi nepovede uskutečnit. Tak možná ještě zatáhnout za ruční brzdu, to bych snad zvládnul. A tak jsem to skutečně hned udělal.

Požární hlášení

1. Tuto báseň můžete recitovat pouze za předpokladu, že stále ještě navštěvujete školu, nebo pokud jste jejím zaměstnancem.
2. Postavte se k hloučku stojících spolužáků (žáků/spolupracovníků) tak, aby si vás moc nevšímalí, ale mohli vás dobře slyšet. Musíte si ale dávat pozor, abyste se také nepřipojili ke konverzaci a neznemožnili tím svou recitaci.
3. Jakmile začne zvonit, začněte zoufale pobíhat kolem a za hlasitého křiku „HOŘÍ! HOŘÍ!“ se rozběhněte k nejbližšímu hasicímu přístroji. Až dozvoní, uklidněte se a užívejte si pohled na zmatkující spolužáky (žáky/spolupracovníky).
4. Pokud by vás za váš výkon chtěli odměnit některým z výchovných opatření (výpovědí), důrazně se ohradte, že jste pouze pohybově recitovali báseň Požární hlášení od Karolíny Smolkové

Poděkování

.....

Děkujeme všem, kteří se do literární soutěže Talent ze šuplíku přihlásili, ať už se umístili na prvních příčkách nebo ne. Je příjemné vidět, že literární soutěž stále láká mladé tvůrce – a díky šíření informací ve virtuálním světě se o soutěži dozvídá a účastní stále více „literátů“

Děkujeme také porotě, která 66 literárních prací musela vyhodnotit a vybrat ty nejlepší, což jistě nebylo úplně jednoduché. Poděkování jmenovitě patří předsedovi Pavlu Kotrlovi a členkám poroty Lence Plačkové, Lucii Strbačkové, Haně Pekárkové a Ludmile Holbíkové.

Helena Gajdušková, ředitelka Masarykovy veřejné knihovny Vsetín

Obsah

.....

Úvod.....	3
Andreas Patenidis.....	4
Ondřej Pinta.....	6
Kristýna Montagová.....	19
Lena Slípková.....	21
Tomáš Orság.....	25
Tomáš Vaněk.....	27
Karolína Smolková.....	43
Poděkování.....	44